

det var 70 Aar, og nu er den ikke lønnende for Tiden. Det er altsaa Resultatet af Statens Anstrengelser gennem 70 Aar, at Hesteavl nu ikke er lønnende.

Det er egentlig en vidunderlig Slutning: Fordi det træffer sig saadan, at Tyskland i Aar lægger en Told paa 500 Guldmærk paa Indførselen af Heste, hvad der i Realiteten betyder et Indførselsforbud til Tyskland, der hidtil har været vort væsentligste eller eneste Marked, saaledes at Hesteavl ikke er lønnende, skulde det være en ren Misforstaaelse, at man i 70 Aar forud har støttet denne Avl. Jeg indrømmer, det er en vidunderlig Betragtning. Den højtærede Minister mente, at Statstilskuddet som Beløb betragtet — og det kan jeg indrømme ham — ikke kan være afgørende, men vi har mange gamle Erfaringer, som viser, hvad jeg før har fremhævet, at det er det, der samler til fælles Arbejde til Fremme af Husdyravl og Husdyrbrug, til Gavn for alle; man samles om at faa det Materiale, der gennem Arbejdet tilvejebringes, bearbejdet til Brug ikke blot for vor Tid, men ogsaa for kommende Tider, Avlsarbejdet er, som jeg før nævnte, paa langt Sigt, og jeg maa gentage, at jeg meget beklager, at den højtærede Minister synes at ville kvæle Registreringsarbejdet, den internationale Form for Stambogsføring, vi har været nødt til at gaa over til, og som kræver et betydeligt Arbejde og ogsaa derfor medfører ret betydelige Udgifter.

Ministeren kom slet ikke ind paa at omtale sit Forslag om Statstilskud til Avlen, men hvis han vil stryge Tilskuddet til Skuerne og dog give Regler for at øve Tilsyn med Skuerne, saa kan dette ikke lade sig gøre.

Saa kom Ministeren med nogle ganske mærkværdige Udtalelser om den tyske Toldlov. De var egentlig rettet til det ærede Medlem Hr. A. C. D. Petersen, jeg skal heller ikke sige meget om dem, jeg mener ikke, Tiden er inde til at tage en Debat op ved denne Lejlighed om den tyske Toldlov. Jeg kunde ikke forstaa den højtærede Minister anderledes end, at han paa en forbløffende Maade i Virkeligheden i dette Spørgsmaal stiller sig paa Tysklands Side og forsvarer dets Stilling. Han gaar meget videre i saa Henseende, han tager en Stilling i sin Sympati overfor Tyskernes Stilling, der ikke stemmer med, hvad den højtærede Udenrigsminister udtalte her under Finanslovens første Behandling. Denne siger Sp. 1269 øverst, at „Regeringen betragter det som uomtvisteligt, at en saadan Fortrinsbehandling af den belgiske

Hesteeksport i Realiteten betyder et Brud paa dette Princip“, nemlig Mestbegunstigelsesprincippet. Det havde den højtærede Landbrugsminister ikke noget om, han havde ikke følt, at det betød noget Brud paa dette Princip, og at vi havde et rimeligt og retfærdigt Krav paa en anden Behandling. Det, man fra Landbrugets Side har mod Regeringens Stilling i dette Spørgsmaal, er, at den bare sidder og samler Smulerne op, der falder fra, naar Tyskland forhandler med andre Lande, og som kommer os til gode i Kraft af vor Mestbegunstigelsesret, mens man ikke optager nogen direkte Forhandling med Tyskland. Jeg skal dog ikke komme nærmere ind paa dette Spørgsmaal, det bliver der vel ogsaa Lejlighed til senere.

Ministeren vendte ogsaa tilbage til at tale om, hvad vore Høns indbringer, de indbringer saa meget mere end vore Heste. Men man kan ikke sammenligne de enkelte Ting, hvad f. Eks. Hønsene og Svinene bringer hjem, og de Tilskud, de faar. Som jeg allerede har nævnt, har vore Heste ikke alene Betydning ved deres Eksportværdi, men ogsaa ved det Arbejde, de yder herhjemme.

Jeg skal saa vende mig til det, jeg allerede havde fat paa i Gaar angaaende de Tal, som den højtærede Minister havde nævnt med den Hensigt at paavise, hvor velbehandlet Landbruget som Erhverv var fra Statens Side, idet det fik et Tilskud paa ca. 4 Millioner, medens Industrien kun faar 77 000 Kr. Jeg paaviste i Gaar, at det maatte være fejl, og det kunde jeg bevise ud fra Industriberegningen for 1924, hvor der er opført, hvad Industrien havde faaet i det Aar. Det var 3,7 Millioner og, naar man tager Tilskuddet til Skolerne bort, 1,8 Million, hvoraf 1,5 Million var Tilskud til Fragten. Jeg følte mig fuldt overbevist om, at denne Regering nedsætter ikke Statens Tilskud til Industrien til en Tyvendel af det, den har faaet det foregaaende Aar. Nu maatte ogsaa den højtærede Minister gaa til Bekendelse, at det var galt. Han kan jo heller ikke for Alvor fastholde, at naar han regner den Fragtlettelse paa 800 000 Kr., der gives til Transport af Mergel og Kalk, som Tilskud til Landbrug i Almindelighed, kan han undlade at medregne Fragtlettelsen til Industrien. Som Ministeren nu rigtigt oplyste, andrager denne Fragtlettelse ved Befordring med Skib og private Baner 1,3 Million, og vi fik endvidere at vide, at den skjulte Fragtnedsættelse paa Statsbanerne udgør 1,4 Million. Det er altsaa 2,7 Millioner. Der-